

“A violación, é o propio do home, non son a guerra, a caza, o desexo cru, a violencia ou a barbarie, senón realmente a violación, da que as mulleres -ata agora- nunca se apropiaron. A mística masculina debe ser construída como perigosa, criminal, incontrolable por natureza. Como tal, debe ser rigorosamente vixiada pola lei, rexentada polo grupo. Detrás do veo do control da sexualidade feminina aparece o obxectivo orixinal do político: formar o carácter viril como asocial, pulsional, brutal. E antes que todo, a violación faille de vehículo a esta constatación: o desexo do home é máis forte que el, é impotente para dominalo. Aínda se escoita bastante seguido: «grazas ás putas, hai menos violacións», coma se os machos non se puideran conter, coma se se tivesen que descargar dunha forma ou outra. Crenza política construída, pero non a evidencia natural -pulsional- que queren que creamos. Se a testosterona os convertese en animais con pulsións indomables, matarían tan doadamente como violan. E está lonxe de ser o caso. Os discursos sobre a cuestión do masculino están sementados de residuos de escurantismos. A violación, o acto condenado do que non se debe falar, sintetiza un conxunto de crenzas fundamentais acerca da virilidade.

(...)

Na moral xudeocristiá, é mellor ser tomada pola forza antes que ser tomada por unha zorra, repetíronnolo bastante. Hai unha predisposición feminina ao masoquismo, non vén de nosas hormonas, nin dos tempos das cavernas, senón dun sistema cultural preciso, e ten moitas implicacións incómodas para o uso que podemos facer das nosas independencias. Aínda que voluptuosa e excitante, tamén é desvantaxosa: ser atraídas polo que destrúe mantenos afastadas do poder.

(...)

Sigo sen ver a diferenza neta, entre a prostitución e o traballo asalariado legal, entre a prostitución e a sedución feminina, entre o sexo tarifado e o sexo interesado, entre o que coñecín aqueles anos e o que vin os anos seguintes. O que as mulleres fan co seu corpo, dende o momento en que arredor seu se encontran homes que teñen poder e diñeiro, me pareceu moi próximo, ao final. Entre a feminidade como a venden nas revistas e a da puta, o matiz sempre me escapa. E, aínda que non especifican as súas tarifas, teño a impresión de ter coñecido a moitas putas, dende aquel entón. Moitas mulleres ás que o sexo non lles interesa pero que saben tirar proveito del. Que se deitan con homes vellos, feos, aburridos, deprimentes de boludez, pero poderosos socialmente. Que casan con eles e pelexan para obter todo o diñeiro posible no momento do divorcio. Que ven normal ser mantidas, levadas de viaxe, consentidas. Que mesmo o ven como un logro. É triste escoitar mulleres falar de amor como dun contrato económico implícito. Esperar dos homes que paguen para ter sexo con elas. Paréceme tan tétrico para elas, que renuncian á súa independencia -polo menos a puta, unha vez o cliente satisfeito, pode ir a dar unha volta tranquila-, como para estes chabones cuxa sexualidade só é admitida se teñen os recursos para garpar. É o meu lado clase media, hai evidencias que me custa tragar, e sempre carezo de sutileza. Non obstante se puidese dalo un consello a unha piba, máis ben diríalle que fixese as cousas claramente, e que conservase o seu independencia, se quere tirar proveito dos seus encantos, antes que buscar casarse, facerse regentear, preñar e acurrallar por un tipo a quen non soportaría se non a levase de viaxe. “

Teoría King Kong, Virginie Despentes

"O home non alcanzou ningún proceso de individuación (coma se houbera o home alcanzado a posición de individuo) no patriarcado, pois o patriarcado lle impón ao home que só é home en tanto cabeza de familia. Unha vez despois da devandita cabeza de familia deixa de ser patriarca e, por extensión, home. De aquí dérivase que a estrutura de dominación masculina oprímenos a homes e mulleres, de forma distinta e con brutalidades e intensidades diverxentes. Pero oprímenos. E por iso a loita contra o patriarcado, contra o machismo, contra a dominación masculina é a loita pola abolición do xénero e, sobre todo, é unha loita POLÍTICA e non MORAL. "

A abolición do xénero é cousa de todxs pois a dominación masculina oprímenos a todxs:
<https://alejandroperezp.wordpress.com/2014/05/08/la-abolicion-del-genero-es-cosa-de-todxspues-nos-oprime-a-todxs/>

"Por que tanto balbordo? Porque se trataba dunha convocatoria non mixta (só mulleres). E isto é unha cousa que fai tirarse moito dos pelos aos tíos que van de feministas. E digo "que van" e non "que son" feministas porque aínda non coñecín un só home feminista que non comprenda os motivos polos que se decide convocar unha concentración non mixta.

E é que hai no mundo activista un terrible problema de rexeitamento visceral aos espazos non mixtos. Existe unha especie de receo machorril, disfrazado de incompreensión, que ás feministas tráenos de cabeza. Parece ser que é moito pedir que entendan que as mulleres, como grupo oprimido, necesitamos ter os nosos propios espazos de empoderamento, onde tomar a palabra sen coaccións externas, onde sentirnos libres e entre iguais.

Que se esconde detrás deste resentimento tan profundo dalgúns anarcomachos e machistas-leninistas cara aos espazos non mixtos? O non comprendo por que non podo ir ao teu mani, se son un un aliado" ten unhas raíces profundas na nosa cultura. Este asunto vai moito máis alá de sentirse rexeitado ou en segundo plano nun espazo (os homes teñen falta de costume a este respecto), máis alá de que ao compa lle custe decatarse de que non lle toca ser protagonista por unha vez. O que subxacer é o clásico medo á conspiración feminina. Medo ao akelarre, medo do que ás mulleres soas, sen tutelaxe masculina de ningunha clase, se pódalles acontecer cando poñen a funcionar a súa intelixencia colectiva sen influencia fálica. "

Medo ao Akelarre: <http://www.madriz.com/miedo-al-akelarre/>